

Stk. 2. I Forsorgslovens § 248, Stk. 2, 1ste Pkt., indføjes efter Ordene: „fastsatte Betingelser“: „at hans Formue eller Indtægt ikke ligger over de for nydende Medlemsskab i en anerkendt Sygekasse fastsatte Grænser“.

§ 3.

Denne Lov træder i Kraft straks.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I Paragrafferne 247 og flg. i Forsorgsloven er der Hjemmel til at yde Hjælp i Tilfælde af Sygdom eller Invaliditet saavel til nydende Medlemmer af anerkendte Sygekasser, der ikke kan forsikres imod Invaliditet, som til Personer, der ikke er sygeforsikrede. Hjælpen, der kun kan ydes i Trangstifælde, bestaar i Hjælp til Kur og Pleje og til Underhold, men er i sidste Fald saaledes begrænset, at den ikke kan overstige, hvad der maa antages at kunne være ydet paagældende gennem Invalideforsikringen. Det har herved været Hensigten, at kronisk syge, der paa Grund af Omfanget og Varigheden af deres Lidelse er særlig vanskeligt stillede, i Henseende til Opnaelse af Hjælp i Henhold til disse Bestemmelser skal stilles saa vidt muligt paa samme Maade som Personer, der har kunnet optages i Invalideforsikringen, og for hvis Vedkommende Betingelserne for at opnaa Invaliderende er indtraadt.

Disse Regler har stort set ogsaa haft til Følge, at Hjælpen til kronisk syge er blevet beregnet efter Reglerne for Beregning af den egentlige Invaliderende, og hvis vedkommende kronisk syge har haft egne Indtægter, er disse efter almindelige Regler kommet til Fradrag i den Understøttelse, paagældende har faaet udbetalt, om end Begrænsningen af Hjælpen til Trangstifælde har udelukket nogle, der vilde have været berettiget til at oppebære Invaliderende i hvert Fald med $\frac{1}{3}$ af dennes Grundbeløb i Overensstemmelse med Bestemmelsen i Folkeforsikringslovens § 41, Stk. 2, 2det Pkt.

Paa to Omraader har imidlertid den Omstændighed, at Hjælpen i Henhold til Paragrafferne 247 og flg. kun har kunnet ydes i *Trangstifælde*, medført, at ikkeforsikrede kronisk syge er blevet daarligere stillet end dem, der har kunnet optages i Invalideforsikringen.

Dette gælder i første Række kronisk syge, der har forskaffet sig *Indtægt ved eget Arbejde*. Efter Folkeforsikringslovens § 41, Stk. 3, Nr. 4, saaledes som denne Bestemmelse er ændret ved § 1, Stk. 3, i Lov Nr. 51 af 9. Marts 1938 om Ændringer i Folkeforsikringsloven, vil der ved Beregningen af Invaliderende i alle Tilfælde — altsaa ud over det sædvanlige fradragsfri Beløb paa 40 pCt. af Rentens Grundbeløb — være at se bort fra Indtægt ved personligt Arbejde, for saa vidt angaar et Beløb svarende til Rentens Grundbeløb. Ved Beregningen af Understøttelse i Henhold til Forsorgslovens §§ 247 og flg. har Kommunen — da Hjælpens Ydelse forudsatte Trang — i hvert Fald kun i begrænset Omfang kunnet lade kronisk syge nyde godt af denne Regel. Den anden Kategori af Personer, der paa Grund af Trangsbedømmelsen er daarligere stillet end tilsvarende Invaliderenydere, er de kronisk syge *Hustruer*, hvis Mænd har saadanne Indtægter, at man ud fra en egentlige Trangsbedømmelse har maattet afslaa at yde dem Hjælp i Henhold til Forsorgslovens §§ 247 og flg., men som efter Reglerne i Folkeforsikringsloven, navnlig § 41, Stk. 3, Nr. 5, hvorefter kun Halvdelen af Ægtefællernes samlede Indtægt kommer i Betragtning ved Fradrag i Renten, vilde have kunnet oppebære i hvert Fald nogen Invaliderende, saafremt ikke deres Helbredsstand havde udelukket dem fra Optagelse i Forsikringen.

Da man maa være af den Opfattelse, at det offentlige ikke ved at fastholde Trangsbedømmelsen ved Ydelse af den heromhandlede Hjælp i Henhold til Forsorgsloven bør afskære kronisk syge fra den Opmuntring til at forskaffe sig egne Indtægter ud over Understøttelsen, der ligger deri, at den erhvervede Indtægt ikke fradrages efter andre Regler end gældende for Inva-